

HỒI 422

Xảo Bố Kỳ Cục

Khấu Trọng chưa từng thấy nụ cười nào rạng rỡ như vậy nở trên gương mặt của Vu Sở Hồng, trong thoáng chốc, những nếp nhăn hằn sâu dường như đã hoàn toàn biến mất, lão bà tử võ công cao tuyệt này cơ hồ như đã tìm lại được tuổi thanh xuân đánh mất đã bao nhiêu năm nay.

Nhìn ngang nhìn dọc, bà ta cũng chỉ như một lão thái bà hiền hậu từ ái.

Cho dù là địch nhân, Khấu Trọng cũng cảm thấy vui vẻ vì đã giúp một vị lão nhân gia trừ đi nỗi thống khổ đã hành hạ bà ta gần nửa cuộc đời.

Độc Cô Phong và Độc Cô Phượng đều phục gã đến sát đất, mấy chục năm nay, bọn họ đã mời đủ thứ thần y ở khắp nơi về trị bệnh cho Vu Sở Hồng, nhưng chỉ có Khấu Trọng là chăm đến bệnh đi, ít nhất cũng không còn phát tác trở lại nữa.

Khấu Trọng liên tiếp cầm năm châm, trong khoảnh khắc ấy, gã cảm giác như mình đúng là thần y thật, tuy rằng không thể chữa dứt chứng ho của Vu Sở Hồng, nhưng ít nhất thì cũng giảm bớt số lần phát bệnh xuống đáng kể.

Vu Sở Hồng cảm kích nói: "Mạc thần y là ân nhân cứu mạng của lão thân, hai đêm nay ta ngủ một mạch đến tận sáng, ba mươi năm nay lão thân chưa khi nào được ngủ yên đến vậy."

Khấu Trọng y theo lời Lôi Cửu Chỉ đã dạy, ra vẽ một thần y chân chính, nói: "Lão phu nhân mệt mỏi chẳng qua là vì luyện công sai đường, khiến hai kinh phế, tỳ bị tổn thương. Y thư có viết: phế là hoa cái của ngũ tạng, tỳ là cái gốc của nguyên khí, phế khí không thịnh, tỳ khí không nạp, tạo nên chứng ho. Giờ tại hạ đang châm cứu là để phế tỳ tương giao, chỉ cần sau này điều dưỡng đúng cách, nói không chừng còn có thể hoàn toàn phục nguyên nữa đó."

Độc Cô Phong kinh ngạc thốt lên: " Bao nhiêu đại phu cũng phát hiện được hai kinh phế, tỳ có vấn đề, tại sao người nào cũng đều thúc thủ vô sách vậy?"

Khấu Trọng thầm tự mắng mình lắm mồm, đành nói bừa cho qua chuyện: “Vì lão phu nhân luyện công có vấn đề, liên quan đến nội khí nên đại phu tầm thường làm sao hiểu cách chữa trị? Hàn gia chuyên dùng võ cứu người, thế nên mới có thể ứng phó được.”

Vu Sở Hồng gật đầu nói: “Nội công của thần y là đường lối của đạo gia chính tông, tinh thuần vô cùng, tuyệt đối không dưới Phượng nhi đâu.”

Khấu Trọng thầm nhủ ta đã thu liễm một nửa công lực, không ngờ vẫn không qua mắt được lão bà tử này.

Song mục Độc Cô Phượng sáng rõ lên, nói: “Cái này gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân đó mà! Nếu Mạc tiên sinh tiếp tục phát triển võ nghiệp, ắt hẳn sẽ là cao thủ trong các cao thủ. Dám hỏi tiên sinh, bà bà của tiểu nữ nên điều dưỡng thế nào?”

Khấu Trọng đã đợi câu hỏi này từ lâu, lập tức nghiêm mặt nói: “Trước tiên là không nên động thủ với người khác, lại càng không thể động khí. Ngoài ra, còn cần phải ăn uống điều độ, ngủ nghỉ đúng giấc. Hà! Uống nước cũng rất quan trọng, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến công năng của gan và thận đó.”

Tinh quang thoáng hiện lên trong mắt Vu Sở Hồng, chỉ nghe bà ta gần giọng nói: “Nếu giết được tên tặc tử đó, Vu Sở Hồng ta từ nay kim bốn giải nghệ cũng có sao đâu.”

Độc Cô Phong vội nói: “Mẫu thân xin chờ vì chuyện này mà hao tâm tổn sức, cứ giao cho chúng con lo liệu là được rồi!”

Khấu Trọng nghe hai người đối thoại mà thầm kinh hãi, trực giác cho gã biết tặc nhân mà Vu Sở Hồng nói mười phần đến chính chính là Trầm Lạc Nhận, vì Độc Cô Bá đã táng mạng trong tay nàng, trong lòng không khỏi hơi thấy hối hận vì khi xưa đã nói chuyện này cho Vu Sở Hồng. Nhưng lúc đó ở Lạc Dương, gã và Trầm Lạc Nhận đang đấu đá quyết liệt, làm sao có thể ngờ được là lại có biến hóa hôm nay.

Độc Cô Phượng cũng lên tiếng khuyên giải: “Sức khỏe của bà bà quan trọng hơn, nhất định phải nghe lời tiên sinh đây.”

Vu Sở Hồng lộ thần sắc chán nản, thở dài một tiếng, quay sang nói với Khấu Trọng: “Mạc thần y bỏ quá, đây là chuyện xấu trong nhà, ta đây là người cực kỳ ân oán phân minh, người đối với ta thế nào, ta sẽ hồi báo lại thế ấy.”

Khấu Trọng chỉ biết ậm ừ cho qua, lòng thầm nhủ nhất định phải tìm cách cảnh báo cho Trầm Lạc Nhận biết mà đề phòng trước.

Độc Cô Phong nói: "Tiền sinh đặc biệt nhắc đến chất nước, không biết là có đề nghị gì không? Bất luận là danh tuyến nào trong thiên hạ, chúng ta cũng có cách đưa bằng được nước suối đó về Trường An."

Chỉ riêng một câu này đã biết cây cao thì rễ sâu, Độc Cô phiệt vẫn còn ảnh hưởng nhất định ở các nơi, nếu không nếu danh tuyến nằm trong lãnh thổ của Vương Thế Sung, thì y làm sao có thể vận chuyển được nước suối về Trường An đúng thời hạn được.

Khấu Trọng chỉ chờ câu nói này, lập tức mỉm cười nói: "Vị tất phải bỏ gần lấy xa như vậy, xin hỏi nước dùng trong quý phủ ở đâu ra vậy?"

Độc Cô Phượng đầu thế ngờ gã có lòng riêng, thân nhiên đáp ngay: "Tây Kỳ viên tổng cộng có bốn giếng nước, phân biệt nằm ở bốn phía đông, Tây, Nam Bắc, nghe nói có liên quan đến thuật phong thủy, trong đó nước ở giếng phía bắc là ngọt nhất."

Khấu Trọng cố nén niềm vui đang dâng trào trong lồng ngực, làm ra vẻ ngạc nhiên nói: "Có tới bốn giếng nước cơ à, thật là kỳ quái!"

Độc Cô Phong mỉm cười nói "Chúng ta đã coi là chuyện thường rồi, nhưng kỳ quái là tới qua ba giếng kia đều đóng băng, chỉ có giếng phía bắc là không, mà nước còn dâng lên hai lóng tay nữa."

Khấu Trọng thiếu chút nữa thì bật dậy ôm lấy Độc Cô Phong mà hôn một cái, bởi không cần đi xem gã cũng đã hiểu ra đó là chuyện gì.

Suy nghĩ của gã và Lôi Cửu Chỉ rất giống nhau, lối vào Bảo khố đã dùng thủy lực để khởi động, thì tự nhiên cũng phải có liên quan đến nước.

Kiến Thành, Nguyên Cát đã lùng sục khắp các trang viện có liên quan đến Dương Tổ, Tây Kỳ viên này đương nhiên cũng không thể tránh khỏi, nhưng bọn y không thể tìm được bất kỳ dấu vết nào là vì mật đạo vẫn còn chưa khởi động.

Lỗ Diệu Tử lại thích nhất là lợi dụng sức mạnh của tự nhiên, giếng nước phía bắc này ắt hẳn là phải thông với đáy sông, đây chính là lá chắn tốt nhất để che giấu lối vào.

Khấu Trọng nói: "Có thể đưa tiểu nhân đi kiểm tra chất nước ở giếng phía bắc được không? Nếu không có vấn đề gì, thì không cần phải lao sư động chúng đi lấy nước ở nơi khác cho tốn công tốn sức."

Độc Cô Phượng mừng rỡ vô cùng, vui vẻ nói: "Để Phượng nhi dẫn đường cho!"

oOo

Hai người hàn huyên một hồi rồi ngồi xuống, Từ Tử Lăng nói: “Vân Quốc sư hài lòng với cuộc gặp gỡ Tần vương chứ?”

Vân Soái gật đầu đáp: “Lý Thế Dân đích thực là nhân trung chi long, chẳng trách Hiệt Lợi lại e sợ y đến nhường ấy. Mới đầu ta còn tưởng y chỉ là hạng khoác lác ba hoa, giả bộ nhân nhân nghĩa nghĩa, không ngờ sự thực lại hoàn toàn ngược lại, ngoài Thiếu soái ra, Trung Nguyên đích thực không còn ai đủ tư cách đối đầu với y cả.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Không ngờ Quốc sư lại đánh giá Khấu Trọng cao như vậy.”

Vân Soái mỉm cười ngạo mạn: “Những kẻ ngồi ở ngôi cao như chúng ta đây, chuyện đầu tiên phải học chính là nhìn người, không có nhãn quan tinh minh thì chắc chắn sẽ thảm bại. Lý Thế Dân chính là một người có nhãn quan, chỉ nhìn thủ hạ của y cũng biết người này rất hiểu đạo dùng người.”

Từ Tử Lăng nói: “Nói như vậy Vân soái đã quyết định hợp tác với Tần vương để đối phó Hiệt Lợi?”

Vân Soái lắc đầu: “Nói chuyện này thì vẫn còn quá sớm, sau khi ta trở về sẽ báo lại sự tình với tể Vương, mọi việc sẽ do người quyết định. Nếu sau này người nhất thống thiên hạ là Khấu Trọng chứ không phải Lý Thế Dân, mong rằng chúng ta vẫn còn cơ hội hợp tác.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Chuyện tương lai ai có thể đoán trước được chứ? Có điều trước mắt cũng có một cơ hội cho chúng ta hợp tác đó.”

Vân Soái thở dài than: “Không phải ta đề cao chí khí của người, hạ thấp uy phong của chính mình, cho dù ba người chúng ta liên thủ cũng khó lòng giết nổi Thạch Chi Hiên. Ma công của y đã vượt quá những quy tắc thường tình trong võ học, không phải cứ người đông là thu thập nổi y đâu.”

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: “Còn Triệu Đức Ngôn thì sao?”

Vân Soái giật mình chấn động, song mục từ từ sáng rực lên, chăm chú nhìn Từ Tử Lăng.

oOo

Khấu Trọng trở lại Sa gia, thì bị tam phu nhân gọi lại nói chuyện, nài kéo gã ở lại Trường An thêm một thời gian nữa.

Khấu Trọng tốn hết nước bọt, lại đáp ứng trong vòng hai năm sẽ “vân du” trở lại Trường An, mới miễn cưỡng thoát thân được.

Trở về phòng thì lại gặp Sa Phúc, thấy sắc mặt y trầm xuống, lại có vẻ như rất bận rộn, bèn ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Sa Phúc gằn giọng nói: “Một tên tỳ tử của nhị phu nhân đã bỏ trốn, trộm theo một số trang sức của người, giờ đại cô gia đang phát động nhân thủ đi tìm kiếm, chắc cũng không chạy được bao xa đâu.”

Khấu Trọng lập tức hiểu ra, thầm khen yêu nữ lợi hại, sử ra một chiêu bốc thuốc đúng bệnh để tranh thủ hảo cảm của gã. Gã nhớ nhị phu nhân có một ả nữ tỳ rất xinh đẹp, nhưng tên họ là gì thì đã quên mất rồi.

Khấu Trọng biết rõ cho dù Thường Hà đích thân xuất mã cũng tuyệt đối không thể chặn được nội gian Âm Quý Phái, đành an ủi Sa Phúc mấy câu rồi trở về phòng, quả nhiên Loan Loan đã ở sẵn trong đó cung hầu đại giá của gã trở về.

Loan Loan hồ hững như chưa có chuyện gì xảy ra nói: “Thiếu soái vừa ý rồi chứ? Chúng ta đã theo lời phân phó của ngài, rút người ra khỏi Sa gia để biểu thị thành ý hợp tác, đồng thời cũng đảm bảo sau này sẽ không xâm phạm đến Sa gia nửa bước.”

Khấu Trọng ngồi xuống, cười khố nói: “Tiểu đệ vô cùng cảm kích.”

Loan Loan lại nói: “Thanh đao bên ngoài lại trở về là Tinh Trung Nguyệt, Thiếu soái có thể giải thích được không?”

Khấu Trọng nói: “Là Hương Ngọc Sơn và Triệu Đức Ngôn giở trò quỷ. Đại tỷ có biết bọn chúng quan hệ thế nào không?”

Loan Loan rõ ràng rất hân thưởng gã đã nói sự thực, mỉm cười đáp: “Hương Ngọc Sơn đã bá Triệu Đức Ngôn làm sư, trở thành đệ tử đích truyền duy nhất của họ Triệu, các người muốn giết hẳn chỉ e không dễ như trước nữa đâu.”

Khấu Trọng nói: “Chúng ta hoàn toàn không hề giới bị, nên để hai tên trời đánh đó bắt cóc mất Lôi Cửu Chỉ, còn dùng cực hình Thất Châm Chế Thần cái mẹ gì nữa, giờ người tuy đã được cứu về, nhưng vẫn không thể nói năng cử động, nếu đại tỷ có thể cho ta biết cách giải

trừ cấm chế này thì tối mừng ba chúng ta có thể giao Thánh Xá lợi vào ngọc thủ của đại tỷ đây.”

Loan Loan nghe gã nói rồi thoáng biến sắc, tỏ ý không vui nói: “Các người định bất chấp lời hứa mà đi giao dịch với Triệu Đức Ngôn sao? Vậy chẳng phải là gặp hổ đòi da sao?”

Khấu Trọng thầm nhủ con lão hổ Triệu Đức Ngôn này so với con lão hổ Âm Quý Phái nhà người không biết ai hung ác hơn ai, bất luận là giao dịch với bên nào cũng là gặp hổ đòi cả da mà thôi.

Nghĩ đoạn bèn bật cười ha hả nói: “Khấu Trọng ta sao lại để Triệu Đức Ngôn dắt mũi mà đi chứ, ta với họ Triệu, cả Hương tiểu tử nữa chỉ có oán chứ không có ân, còn với đại tỷ thì trong oán hận cũng có chút giao tình. Nhưng chuyện bất đắc dĩ, nếu đại tỷ không có cách giải trừ cấm chế cho bằng hữu của ta, vậy thì đành phải chấp nhận sự an bài của chúng ta thôi. Nhưng ta có thể đảm bảo chỉ cần lệnh sư chịu xuất động, lại có ta với Tử Lăng trợ trợ, cuối cùng Thánh Xá lợi sẽ lọt vào tay các vị mà thôi.”

Loan Loan biến sắc mấy lượt, cuối cùng không biết có phải nghĩ ra chủ ý gì khác không, chỉ nghe nàng nói: “Có phải các người đã tìm ra lối vào Bảo khố rồi không?”

Khấu Trọng nhoen miệng cười: “Ta có thể lập thế với trời, đúng là như vậy, nhưng đại tỷ ngàn vạn lần đứng theo sau chúng ta, bằng không chuyện hợp tác này coi như phế bỏ đó.”

Loan Loan cười cười nói: “Được rồi! Ta sẽ trở về thỉnh giáo sư tôn, nếu có cách giải trừ, sẽ lập tức thông tri cho Thiếu soái, vậy thì tất cả vấn đề sẽ được giải quyết nhẹ nhàng. Rốt cuộc là kẻ nào biết thi triển thứ hình thuật đã thất truyền từ lâu này vậy?”

Khấu Trọng nói: “Chúng ta còn muốn biết kẻ này là ai hơn cả đại tỷ ấy chứ.”

Loan Loan nói: “Triệu Đức Ngôn là kẻ nổi tiếng không giữ lời trong Ma môn, cẩn thận đề phòng hấn cũng là chuyện nên làm. Nếu Thiếu soái không có chuyện gì gấp, thì đừng rời khỏi Sa gia, có thể ta sẽ lập tức có tin tốt mang về đây ngay thôi.”

Loan Loan đi khỏi, Khấu Trọng liền vươn mình ngáp dài, cả người như được thả lỏng ra.

Kế hoạch của gã và Tử Lăng vừa bất ngờ tuyệt đối, lại hết sức thiết thực, đã thu tóm toàn bộ các nhân vật đỉnh thịnh của hắc đạo vào trong, khiến cho bọn họ phải tranh giành lẫn nhau, giúp ích không ít cho đại kế thu gom báu vật của bọn gã. Nếu trước khi tiến

vào mật đạo có thể tiện tay hạ thủ An Long, báo mối thù Thạch Chi Hiền sát hại Vu Ô Quyền thì tự nhiên lại càng lý tưởng hơn.

Nghĩ đến Từ Tử Lăng, trong lòng gã chợt thấy cảm kích vạn phần.

Nếu không có Từ Tử Lăng, chuyến đi tới Trường An này của gã chỉ là một đồng hồ đồ, tuyệt đối không có thu hoạch.

Không biết dưới giếng nước phía bắc Tây Ký viên sẽ là gì?

Ngày mai Lý Uyên sẽ xuất lĩnh văn võ bách quan, nhi tử Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát đến hành cung Chung Nam sơn tổ chức hội săn mùa xuân một năm một lần, Dương Văn Can sẽ thừa lúc bọn họ dựng trại ở Lộc Cốc mà phát động tấn công.

Lúc hai bên quyết chiến dữ dội nhất thì ở Trường An, trận chiến thảm liệt tranh giành Tà đế Xá lợi giữa hai phe chính tà cũng bắt đầu.

Trong tình thế phức tạp đó, những thứ trong Bảo khố phải được vận chuyển đi một cách bí mật, chỉ cần đưa đến Bành Lương, Khấu Trọng gã sẽ có thể triển khai bá nghiệp tranh đoạt thiên hạ với chư hùng các nơi.

Nếu Từ Tử Lăng không rời khỏi gã thì sẽ càng lý tưởng.

Chỉ đáng tiếc sự thực lại luôn không như người ta vẫn mong đợi.

Giọng nói của Thường Hà bỗng vang lên phía ngoài cửa: "Mạc huynh!"

oOo

Từ Tử Lăng đến Ngọc Hạc am, sau khi báo danh liền gặp được Sư Phi Huyền. Chỉ thấy tuyệt thế mỹ nữ thần sắc bình tĩnh, chậm rãi nói: "Lời tiên sinh đã được Tử Lăng đưa đi khỏi đây rồi?"

Từ Tử Lăng cũng hồ hững đáp: "Chuyện chúng ta có thể tự làm, sao dám phiền đến phương giá của tiểu thư."

Sư Phi Huyền ngồi xuống chiếc ghế cách gã một ghế, ngạc nhiên nói: "Khẩu khí của Tử Lăng sao đột nhiên lại thay đổi như vậy?"

Từ Tử Lang cố nén xung động không hỏi nàng sáng nay đi đâu, gượng cười nói: “Sư tiểu thư có cách nào mời được Liễu Không đại sư hoặc Tứ đại thánh tăng trước giờ Tuất mừng ba này không?”

Trong lòng gã lại thầm thở dài một tiếng, không ngờ tình thế đã dồn đến mức phải tính toán với cả Sư Phi Huyền. Có điều đây gọi là nàng làm mừng một thì ta ngày rằm, không có gì phải ngại cả.

Tấm thân yếu điệu của Sư Phi Huyền khẽ run lên: “Hai người tìm được Bảo khố rồi à?”

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Đúng là như vậy, chúng ta còn tìm cách để Chúc Ngọc Nghiên, Triệu Đức Ngôn và Thạch Chi Hiền tàn sát lẫn nhau nữa. Sư tiểu thư nếu không muốn Xá lợi lọt vào tay bất cứ kẻ nào thì buộc phải ra tay ở đây thôi.”

- o O o -